

Ран Босилек

Защо захапа ябълката

Златко се прозина в леглото, сложи ръце под глава и рече:

– Мамо!

– Спи сега – отвърна майка му. – Ще събудиш Верка. Тя откога е заспала до тебе! Пък ти още си буден!

– А ти, мамо, защо не спиш?

– Защото имам работа. Малките момчета трябва да спят, та да порастат.

– Мамо, знаеш ли какъв искам да стана, като порасна? – Пожарникар. Ще нося колан с куки и ще имам цяла кола стълби. Едно, две, три – и хоп на ябълката! Която искам, ще си откъсвам!

– Ти и без стълба, синко, често ги опитваш. И днес беше свалил най-червената ябълка.

– Свалих я, но не я опитах. Дадох я на Верка за един слънчоглед...

Златко замълча. Той загледа две мухи, които се разхождаха по тавана. После спря очи на тенекиената сабя, закачена над кревата.

– Мамо!

– Какво?

– Не ща да стана пожарникар. Проста работа, Кавалерист е по-хубаво...

– Добре, добре – прекъсна го пак майка му. – Ако щеш, и телеграфист стани... Но спи сега!

– Не искам телеграфист. Кавалерист е по-хубаво... – продължаваше занесено Златко. – Ще облека бойни дрехи... Ще препаша остра сабя... Ще пазя златната ябълка... Ще хвана златното птиче...

Златко замълча. Двете мухи на тавана почнаха да се смаяват, смаяват и станаха дребни като песъчинки. После блеснаха като злато, хвъркнаха от тавана и забръмчаха из стаята. Около тях захвъркаха още много, много мухи и всичките бяха златни. Една мушичка кацна върху челото на Златко. Ето кацна още една, после още и още. Цялото му лице се покри със златни мушички – и дрехите, и обувката му. И тенекиената сабя стана златна, а острието ѝ заблещя като слънце...

Златко даде знак със златната сабя и викна:

– Доведете ми крилатия кон! Доведоха му крилат кон с бяла грива. Златко яхна коня, хвана го за гривата и полетя...

Той летя, летя – над поля, гори и планини. Най-после се спусна в една царска градина и слезе от коня. В градината – ябълки, круши, слънчогледи... Да се ненагледаш!

– Тук навярно е златното пиле – помисли Златко. – Ще го взема с клетката и ще го окача да пее в нашата градина!

– Ай, каква едра ябълка! – извика той. – Също като оная, гдето я дадох на Верка. И колко е ниско!

Златко откъсна ябълката и отхапа от нея. Но ябълката изписка и той я изтърва на земята. Изведнъж дърветата зашумяха, зачуха се страшни викове. Ябълките и крушите наскачаха от клоните и заобиколиха неканения гост.

– Вържете му ръцете! – заповяда една дебела круша.

– На съд, на съд при царската дъщеря! – викнаха в един глас няколко ябълки.

Две круши съблякоха бойната премяна на Златка, вързаха му отзад ръцете и го поведоха навътре в градината.

Пред грамаден пожълтял лист седеше върху златно столче навъсено момиченце. То държеше грозде в ръка. Царевични листа покриваха русата му косичка.

Поставиха Златка да седне на дървена пейка пред строгата царска дъщеря. Ябълките и крушите се струпаха от двете страни на малката царкиня.

– Царкиньо – каза дебелата круша, – това безочливо момче си позволи да ухапе най-хубавата ябълка от твоята градина. Ето, тя плаче пред тебе и моли да го накажеш най-строго. Предлагам да му избием зъбите!

– Да ги избием! – викнаха всички ябълки. Златко се разтрепера. Но един познат глас го посъзвзе. Той дигна очи и се смая. Слънчогледът, който беше му дала Верка, стоеше изправен до ябълките.

– Не бързай да наказваш момчето, справедлива царкиньо! – рече той. – Не слушай крушата. Тя се сърди, че то хапнало от ябълката, но я попитай нея, от какво е тъй дебела? Не смуче ли тя всеки ден сок от дървото, което я храни? Не правят ли същото и всички ябълки? А и ти защо държиш тоя грозд в ръката си? Не зобеше ли от него, преди да дойдем при тебе?

– Ти мълчи там, зяпльо! – извика дебелата круша. – Тебе кой те пита? Нека тоя пакостник сам отговаря защо ухапа ябълката!

– Да, нека сам отговаря! – повториха ябълките.

Малката царкиня погледна строго и рече:

– Отговаряй, пакостнико, защо ухапа ябълката?

– Защото... защото е сладка! – отговори Златко.

Малката царкиня се разсмая. Царевичните листа паднаха от главата ѝ. Слънчогледът се разлюшка от радост.

– Момчето е спасено! – извика най-едрата ябълка. – Царкинята

прощава и най-голямата пакост, щом пакостникът я размее.

Царкинята даде знак и дебелия круша развърза ръцете на момчето. Нахапаната ябълка подскочи засмяна и се намери в ръцете му. Златко подсвирна и крилатият кон застана пред него. Той го яхна, хвана се здраво за гривата и полетя над гори и планини...

– Мамо, мамо! – извика стресната Верка. – Кажете на Златко! И на сън ми дърпа косите!

Златко се събуди, отвори очи, потърка ги с ръка и рече:

– Какво си се развикала, глезло!... Отидете ми и конят, и ябълката!...

КРАЙ

© Ран Босилек

Сканиране, разпознаване и редакция: unicode, 2007

Публикация:

БИБЛИОТЕКА „ЯН БИБИЯН“
ХУМОР * ПРИКЛЮЧЕНИЯ * ЗАБАВНО ЧЕТИВО

Ран Босилек

ГАРВАН ГРАЧИ

Весели приказки и разкази

Подбор, редакция, бележка Дамян Дамев

Художник Ани Ралчева

Художествен редактор Георги Недялков

Технически редактор Катя Бижева

Коректор Емилия Кожухарова

Л. Г. V. Тематичен № 2584. Година 1972.

Дадена за набор на 5. VII. 1972 година.

Подписана за печат на 15. X. 1972 година.

Излязла от печат на 25. II. 1973 година.

Формат 1/32 84/108. Тираж 70 125. Печатни коли 13,75.

Издателски коли 10,43. Цена на книжното тяло 0,52 лева.

Цена подвързана 0,75, мека 0,56 лева.

„Народна младеж“ – издателство на ЦК на ДКМС

Държавен полиграфически комбинат „Д. Благоев“

София 1973

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/3326>]